

Selimir Radulović

(O poslatom od Boga)

Da l' mi što bol zemaljski rasipasmo i
Poznasmo kraj njegov i držasmo se njega
Kao uzdanja praznog,

Što pevamo o sinu Zaharijinom, što
Osta nem kad mu glas anđeoski saopšti
Radosnu vest, iz roda Avijina, i
Jelisavetinom, od kćeri Aronovih,
Što snevaše u petnaestoj godini
Vlasti ćesara Tiverija. Tad Judejom
Upravljaše onaj što krivice nijedne
Ne nađe za jagnje Božje, što o Danu
Beskvasnih hlebova, jer praše ruke,
Reče:

– Hoćete li da vam pustim Cara Judejskog?

A Idumejac strašni Galilejom
I brat njegov, Filip, Iturejom i
Zemljom Trihonoritidom, a Lisinije
Četvorovlasnik Avilinom,

Za vreme Setovog sina
I zeta Setovog sina, prvosveštenika,

Što ga, u pustinji, kao trsku, ljuljaše
Vetar. A krštavaše na Enonu, blizu
Salima, Preteča slavni, jer bi poslat
Od Boga,

Jer najavi jagnje Božje, koje uze na se
Grehe sveta, i pripravi put Njegov, i
Poravna stado Njegovo. Kako i najavi
Sin Amosov!

Da l' i mi što gušimo se u prahu
Dnevnom, u tužnoj povorci veka,

Ljudi prolazni, što služismo zakonu
Grehovnome, pred onim što ne beše
Svetlost, već o svetlosti da svedoči
Dođe, što pozna da Bog i od kamenja
Može podići decu Avraamovu,

Što pođe po svoj okolini Jordana da
Krsti vodom i najavi da za njim ide jači
Od njega, kome nije dostojan odrešiti
Remena na obući njegovoj.

I reče:
– U njegovoj ruci je lopata, pa će
Očistiti gumno svoje, i skupiće
Pšenicu, i plevu sažeći ognjem
Neugasivim!

Što dopade tamnice, jer koraše
Idumejca strašnoga i ženu njegovu, ženu
Brata njegovoga, što nagna kći svoju da,
Na tanjiru, zaište glavu Krstitelja –
Što i dobi! O, zar i mi, sa suncem što
Nas presreće i daruje, ozgo, ne besmo
Rašće patuljasto.

Jer, ko smo? Greben što stidan strši
Iznad uzvitlane površi vodene. Il'
Tren smrtni, rosa, nesustala, što
Kaplje s trave jutarnje. Ako i
Pomislismo:
– Zar živismo i tad tihi,
Skriveni, pored najvećeg od žene
Rođenih.

Znam! Taj čas je oblik trajanja čistog,
Uzdanje Božje, to znanje mnogoceno,
Tren večni. Pa opet nam je dato da,
Istinu ne zatajiv, uđenemo zrak
Smrtonosni, kao čas vodeni,
Kao nežna kap vazduha. Sećanje je to što
Raste u nama i u snu nas progoni!

O, mi, na zemlji rođeni, oboreni,
Pod mrežom Očevom, razapetom, mi
Jučerašnji, što nadanje naše
Obračaš u ništa! Od žene rođeni,
Što, ustopce, idemo putima Tvojim.
Pa, ipak, zar se ne survavamo u zemlju
Tavnu, u sen smrtni. O, prah smo praha
Koji vihor silni raznosi.

I kad bi sad ruka nemoćna zadrhtala
Samo, bez svetla, na pustoj njivi, da l'
Srce bi slabašno izdržalo kad sruši se
Glava onog što krštavaše vodom, što iz
Zemlje u zemlju u svetoj idaše noći!

(Ulazak)

Ne beše to plamen
Iz večne sveće Pobednika,

Pa, ipak, radovaše se okupano aprilsko
Jutro, i nebo, i rašće, i zveri jarosne,

I sva sunca što bacahu svetla
Radosna na četiri brega jerusalimska.

I milovahu se, istinski, čiste krošnje
Drveća hiljadugodišnjih, i menjaše boje,
Sad svetle, sad tavne, i blistaše tek
Stasalo lišće,

A blagi prolećni povetarac
Raznosiše rosu utešiteljsku s lica
Mladih i vatrenih četa galilejskih.
I svi pevahu pesmu zvezde jutarnje,
I po putu prostirahu haljine svoje!

I klicahu, u slavu sretenja,

Osana sinu Davidovu! Blagosloven koji
Dolazi u ime Gospodnje. Osana na
Visini!

Behu tu i Stena, sin Jonin,
S izvorom kojim i danas žed gasimo,
I brat njegov Andrej, i Zevedejevi,

I Jovan –

Onaj što spuštaše glavu na grudi
Učitelja i posta sin majke Njegove. I ona
Što u snu stradaše zbog Njega, i Jakov,
I Blizanac, i Matej, i Vartolomej,
I Filip iz Vitsaije, i Jakov Alfejev, i
Levej, prozvani Tadej, i Simon Kananit,
I iz mrtvih podignuti Lazar, i Marta i
Marija –

Svi oni što skrivahu se u senke od
Zidova, kamenje, sirovo, neuglačano!

I kći Jairova, i sin naimske udovice,
I ona što suzama mu zalivaše noge,
I ona što u snu stradaše zbog njega.

Al' i sasudna deca Kainova, iz hrama,
Iz škole, sa berze, Sedamdesetorica,
I onaj što praše ruke u krvi njegovoj
I kćeri jerusalimske, kćeri! I Setov
Sin, i zet njegov žalosni, i onaj što
Ljubljaše *svesrdno*, držaše kesu i
Grabljaše sve što bejaše u njoj,
Testo što dizaše se od kvasca
Staraca revnjivih!

Sve stado Božje gonjeno vatrom,
Što ih, pod štapom Prorokovim,
Stub od dima vođaše danju, a stub od
Ognja noću –

Kad uđe onaj što svu noć bejaše bez
Sna i mira i nosaše sliku smrti, kad

Stupi prosta duša siromaška, i reče
Da subota je stvorena čoveka radi,
A ne čovek subote radi,

Kad uđe skitač večni, kad uđe onaj što
Hranjaše se s carinicima i grešnicima
I voljaše neprijatelje svoje, braću
Nepoznatu,

Kad uđe jagnje Božje, suza siloamska,
Kad uđe duša anđeoska, nada naša,
I pusti strele svoje, i od uzica bič
Načini, i očisti hram i pomete
Pećinu razbojničku!

Uz himne i molitve, sa zelenim i svežim
Palminim grančicama, uz večne vence
Svetitelja!

I ne učuta stado Božje gonjeno vatrom:
– Jer ako ono učuti,
Kamenje će povikati!

Tad ulazaše duša sveta, na oblacima,
Uz zvuke truba anđeoskih, u haljinama
Slave, to odojče što raslo je u kolibi
Sirotinjskoj, da od doma Božjeg sačini
Dom molitve, i potera one što skrivahu se
U senci smrti,

Da bude novo nebo i nova zemlja
I oglasi se mir na nebu i slava na
Visini, da približi nas deci
Avraamovoj, da ogreje srca naša i
Omekša duše naše,

I uzvine se, kao iskra skrivena u pepelu,
Kao svetlost što, ozgo, spušta zrake
Svoje, kao uteha naša, kao uzdanje naše,
Što očima, pod nebom, videsmo.

I preda nam sebe, pečat večni,
Kao hleb anđeoski, u tajni svojoj.

(Da se uvenča ime)

Da se zna, da se zna, o, blagi,
O, Pravedni, Oče moj –

Da je i drhtaj ovaj tek, avaj,
Sen blagoga drhtaja tvoga. Da je ruka
Ova, što spušta se u tišinu ponornu,
I svi, čisti, tek sen blage ruke Očeve.

Da se uvenča Ime, da dođe Dan, sa
Zvezdama, zrelim, sve bliži, Oče moj!

Da je i sunce ovo, jedno, tek sen
Jarkoga sunca Očevog! Da je obronak
Ovaj tek sen uskog i zlatastog visa
Očevog! I kamenje ovo, sirovo,
Neuglačano, tek sen jaspisa Očevog.

I dar ovaj što je za žednoga tek sen
Dara Očevog, što ga žednom davaše
S izvora vode života. I bol siromaška
Što svetli, tek sen boli Očeve, duše u
Večnosti, a sve su večnosti jedna.
I sve su slave jedna!

Jer –

Da ispuni se Pismo, on nemoći naše uze
I bolesti ponese naše,
I plati za nas sve račune naše!